

A felvétel Salgótarjánban készült, ahová idén invitálják az Egyetemisták, Főiskolások VII. Országos Turisztikai Találkozója — rövidebb és közismertebb néven EFOTT — résztvevőit. A KISZ Központi Bizottsága, a Művelődési Minisztérium és az Állami Ifjúsági Bizottság közös szervezésében augusztus 19–23. között rendezik meg a népszerű és sikeres találkozót. Túránzi kedvelők, fel! Irány Salgótarján!

FARAGÓ

Igy, egyszerűen, csak: Faragó. Ot nem lehet összetéveszteni senkivel, akár a medencében van, akár a parton. „Gyűlölsz vagy szeretsz” — vele kapcsolatban, csak ez a két lehetőség létezik. Olimpiai, világ-, és Európa-bajnok. Bár e címek önmagukban — ha büszke is rájuk — nem meghatározóak számúra. Az talán már inkább lelekesíti, hogy a montreali olimpián meghódított a vízilabdának egy olyan országot — Kanadát —, ahol ezt a sportágat még meglehetősen alacsony fokozatban művelték. Szereplése, játéka hatására gombamód szaporodtak Kanadában a Faragó-klubok.

A világ legjobb játékosának tartják. A világválogatottba tehát „beférne”. A magyar válogatottnak viszont nem tagja. Önként mondott le a válogatottságról a Vasas vízilabdázója.

— Miért?
— Az a véleményem — mondja —, hogy a válogatottbeli szereplésem túlmisztifikált. Hajtásom, a problémák akkor is jelen vannak, s számszerűleg talán javított az eredményen, de a gondokat alapvetően nem oldom meg.

— Már korábban szakítani akartál a válogatottal...
— 1980. májusában pihenni akartam, s ekkor elvették az egyébként is járó élsportolói jutalmamat, azzal az indoklással, hogy nem vagyok kerettag. A lényegét így összegezhetném: ha a sport ennyire bizonytalan, akkor, úgy gondolom, nem szabad több energiát befektetni.

— Az olimpián újból ott voltál a csapatban...
— Igen. Akkor volt az amerikaiak és néhány más ország bojkottja. Úgy gondoltam, furcsán nézne ki, hogy az USA és Faragó bojkottálja az olimpiát.

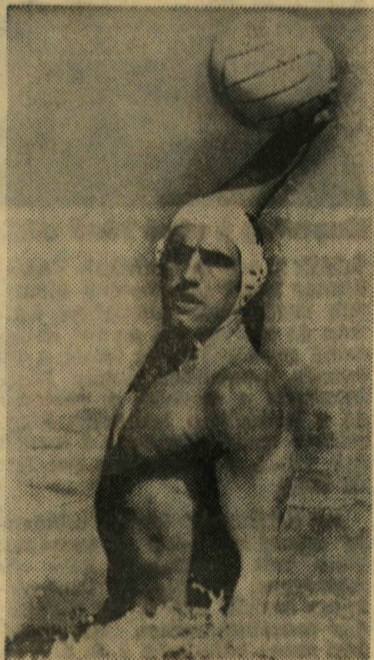
— Mi történt az olimpia után?
— Új kapitány jött, új vezetés, akikkel elkezdtem dolgozni, „majd meglátjuk” alapon. Ebből viszont valami olyasmi lett, hogy ami volt, az nem kell, ami van, az meg még inkább nem.

— Végleges az elhatározásod?
— Végleges már csak azért is, mert jelenleg állatorvosként dolgozom, s úgy érzem, legalább olyan megtiszteltetés a magyar mezőgazdaságot szolgálni, mint a vízilabda-sportot.

— Szerinted mi okozta a harmadik aranycsapat széthullását?
— Széthullásról nem beszélhetünk, jölehet, Molnár, Szívós és én befejeztük válogatottbeli szereplésünket. A többiek ugyanazok, akik az olimpián szerepeltek. Ugyanazok, annak ellenére, hogy a szövetség vezetői meghirdették a reformot és az erkölcsi megújítást.

Azt hiszem, arról van szó, hogy a vízilabda általános magyar válsága nem függetleníthető attól a közegtől, amelyben működik.

— Mennyire fontosak számokra az anyagiak? Egyáltalán, anyagiassnak tartod-e magad?
— Anyagiassnak nem tartom magam, de van egy családom, akiről gondoskodnom kell. A klasszikus értelemben vett amatőr sport megszűnt, hisz napi 4–5 óra edzés után senki nem vállalná még azt, hogy megkeresse a számára szükséges pénzt. Az élsportolók bérkiegészítést kapnak, ami talán egy jó szakmunkás fizetésével lehet egyen-

lő. Csak hogy, véleményem szerint, annak a sportolónak, aki a világon a legjobban csinál valamit, ez nem „juttatás”.

Egy győztes Európa-bajnokság után fogadtak számunkra az OTSH-ban. Itt a vezetők örömmel újságolták, 14 ezer forintot kapunk a győzelemért. Úgy gondolták, bizonyára elégedettek leszünk ezzel az összeggel, s talán rosszul is esett nekik, amikor azt mondtam: Budapesten a lakások négyzetmétere 12 ezer forint. Egy WC talán másfél négyzetméter. Tehát, egy európai bajnoki győzelem nem elég arra, hogy egy melék helyiséget megvegyek...

— Mennyire érdekelnék a sikereid?
— A lakásomban sem zászló, sem vitrin, sem érem nem található. Az összegyűlt zászlókat nemrég eladtam Cservényáknak.

Persze, mint minden sportoló, így én is sikercentrikus vagyok. Annnyira azonban senki sem lehet korlátolt, hogy állandóan a sportsikerein keresztül nézze a világot. A sport kifejezési eszköz, de 30 éves korban már másban is ki tudom magam fejezni, mint két-három vinyóban (azaz góiban — B. T.).

— Eszembe jut rólad egy jellemzőnek ítélt kép. A montreali olimpia után állott Ferihegyen az olimpiai csapatnál, mindenkin az olimpiai formaruha feszül, Faragó kivételével, akin sötét öltöny, csokornyakkendő. Mi a véleményed a külsőségekről?
— Rég túl vagyunk a külsőségek problémáján. Manapság nem kérdés, kinek van hosszú haja, fülbevalója.

Az olimpiára két formaruhat kaptunk: egy sötétkéket és egy khakit. A khaki volt a kimenő, s mivel én nem szándékoztam ebben kimenni, csak a sötétkéket vittem magammal, nem számítva arra, hogy vezetőink megmutatják a közönségnek mind a két öltönyt.

— Nem furcsa mégis, hogy egyedül te voltál sötétkében, kirívja a többiek közül?
— Valóban kirítottam, de szerintem jobban néztem ki. (Es kajánul elmosolyodik — B. T.).

— Sokan szeretnek, sokan nem. Milyen a kapcsolatod játékosársáidaival?
— Az a véleményem, hogy egy adott munkaközösségben az emberekkel együtt kell működni, és nem bratyizni kell. Csak az eredmény fontos, és ha eredmé-

nyes az együttműködésünk, akkor teljesen mindegy, hogy a közösségen belül ki kivel van jóban illetve rosszban.

— Meddig akarsz vízilabdázni?
— Sokáig, hisz az embernek egyébként is kell sportolnia. Ha már nem megy az OB I-ben, akkor a másodosztályban, ha már úszni sem tudok, akkor beállok a kapuba. Nincs bennem az az általános sportolói beidegződés, hogy a csúcsra kell abahagyni.

— 194 cm vagy, 94 kg, 30 éves. Hányszor voltál válogatott?
— Nem tudom. Kétszer... több, mint kétszer. Azt tudom, hogy 402 gólt lőttem a válogatottban, mert ezt egy szurkoló összeszámolta.

— Nem tudom. Kétszer... több, mint kétszer. Azt tudom, hogy 402 gólt lőttem a válogatottban, mert ezt egy szurkoló összeszámolta.

Állunk a medence partján. Egyszer csak odaszalad egy hatéves kisserác, autogramot kérni. Neked lesz? — kérdezi Faragó komoly arccal. A kisserác bátortalanul néz fel és bólint. Faragó írni kezd: „Barátomnak sok szeretettel: Faragó Tamás.”

Balogh Tamás

HÍREK

A közelmúltban került sor a dolgozói kispályás labdarúgó-bajnokság értékelő, díjkiosztó záróünnepélyére. A rövid ünnepségen dr. Várkonyi Zoltán, a JATE szb sportfelelőse értékelte az ideai küzdelmeket.

Elmondta, hogy 1963 óta rendezik a bajnokságot, az ideai, amelyre rekord nevezés — számszerint 24 — érkezett, a 21. volt. Először vezették be a három osztályban zajló torna során a játévezető-küldést, javult a játéktechnika, emelkedett a színvonal. Köszönetet mondott az ezután más munkakörben tevékenykedő Szarvas Vilmos tanácsvezetőnek, valamint Harangó József szakszervezeti titkárnak több éves segítségükért.

Ezután kiosztották a díjakat, okleveleket. Az A-ligában a Szegedi Biológiai Kutató lett a bajnok, a Rektori Kupát azonban a második helyezett Műhely csapata nyerte, mivel a kiírás értelmében ezt csak JATE-s együttes kaphatja. Harmadik a Szerves Kémia lett.

A B-liga küzdelmeit a Matematika nyerte, ezzel felsőbb osztályba kerültek, a C-ligát pedig az Old Boys, ők azonban átengedték a feljutás jogát a második helyezett BTK-nak.

A Debrecenben megrendezett Országos Egyetemi és Főiskolai Atlétikai bajnokságon a szegedi atléták néhány kitűnő eredményt értek el. A férfiaknál Laddnyi Zsigmond (Szegedi TK) súlylökésben első (18,01!), diszkoszvetésben második (49,40) lett.

A nőknél Kósa Erika (Szegedi TK) 400 (55,40) és 800 (2:14,40) méteren egyaránt harmadik. Garzó Erika (Szegedi TK) a 100 m-es gátfutásban második (15,20). Távolugrásban Szabó Andrea (JATE) 611 cm-rel ugyancsak második, Kertész Tekla (SZOTE) pedig diszkoszvetésben első helyet szerzett (46,60)!

Az összesített pontversenyben a Szegedi Tanárképző — holtversenyben — a harmadik helyen végzett.

Nyilatkozik az elsüllyedt hajó kapitánya

Nemrégiben fejeződött be az NB I-es labdarúgó idény. A szegedi fociszurkolók számára keletlenül emlékeztet ez a bajnokság: kiesett a SZEOL, méghozzá úgy, hogy már az őszi idény végén nyilvánvaló volt: esélye sincs a benmaradásra. A magyar labdarúgás történetében szinte példátlanul nevezhető kudarc sorozat után kialakult helyzet, s a kiesés ténye talán több szót nem is érdemelne, ha... Ha nem lenne néhány körülmény, ami feltétlenül érdekessé, s talán tanulságossá teszi az esetet.

Kun Lajos tíz gólt lőtt tavasszal

Miután a bajnokság kezdetén hat fordulón jutott túl pontot sem szereve a SZEOL, edzőcsere következett. S bár ősszel lényeges változás ezután sem történt a csapat játékában, tavaszi szereplése mindenképpen becsületes helytállásnak nevezhető.

Erről beszélgettünk Pataky Tamással, a labdarúgócsapat idény közben „beugrott” edzőjevel.

● Egy mélypontra levő gárdát vett át hat forduló után, 1981. szeptember 17-én. Bizott, bizhatott-e abban, hogy sikerül benntartani ezt a csapatot az NB I-ben?
— Megmondom őszintén: nem. Aki annyi időt eltöltött a labdarúgásban mint én, az érzi, mit lehet adott pillanatban kihozni a játékosokból. Én tudtam, hogy az NB I-ben nem maradhatnak, de abban bíztam, és ezt fontosnak is tartottam, hogy talpra álljon a csapat.

● Nem félt a még nagyobb kudarcától?
— Minden edzői munka rizikóval jár. Úgy érzem, amit vállaltam, teljesítettem, bár, tudom, hogy az sokkal rosszabbul is sikerülhetett volna.

● Hogyan látott munkához?
— Először a játékosok felé közeledtem. Az önbizalmukat kellett helyreállítani, hisz ezek a játékosok már nem bíztak sem magukban, sem egymásban. Hangsúlyoztam: sokkal több van bennük, mint amit eddig mutatnak.

● Úgy tűnik, ősszel nem sok eredményt hozott a munkája...
— Ez tény, de már akkor tudtam, hogy az én felelősségem főleg tavasszal jön elő, a téli felkészülés után.

● S mennyiben volt sikeres ez a téli felkészülés?
— Hajdúszoboszlón zajlott, és nagyon jól sikerült. S bár kevesebben lettünk (Mártontól fegyelmeztetlenség, Puskástól képességei miatt váltunk meg), erősebbnek éreztünk a csapatot.

● És jött a tavasz. A SZEOL valóban dicséretesen szerepelt. Egy gólnál nagyobb különbséggel nem kapott ki, itthon veretlen maradt, ha csak a tavaszi eredményeket nézzük, 14 lett az NB I-ben, s — bár e ténynek csak presztizsértéke van — ennek eredményeként elkerült a hosszú ideje „örzött” utolsó helyről.

● Minek köszönhető a nagy javulás? — kérdezem újból Pataky Tamást.

— Részben a kitűnő téli munkánknak, részben annak, hogy „mert” játszani a csapat, s helyreállt az önbizalma.

● Sokan „pénzszagot” éreznek a SZEOL-stadion körül, s úgy gondolják, a dupla prémiumok okozták a javulást.
— Csak az MLSZ által meghatározott 3200 Ft-os győzelmi prémiumot kapták a játékosok, többet nem is lett volna lehetőségünk fizetni, de szabálytalan is.

● Mégis, mi a különbség az őszi rendszerhez képest az anyagiak terén?
— Az, hogy a tavasszal szerzett pontokért év közben fizet-

ték ki a prémiumot, nem év végén, mint ahogy korábban szokás volt.

● Akkor ezek szerint nem a „nagy pénzek” a javulás okozói?
— Hangsúlyozom, csak a megengedett összeget fizették. Kétségtelen persze, hogy az előbb említettek szerinti kifizetés is motiválta a fiúk teljesítményét.

● Hogyan értékeli egyénileg a játékosok szereplését? Kikkel elégedett?
— A védelemben Kutasi, Somogyi és Szabó szereplésével maximálisan elégedett vagyok. A középpályán Repka egész évben, Orosházi tavasszal játszott jól. Gruborovics is jól szerepelt. Róla az a véleményem, hogy bár a legképzettebb magyar játékosok közé tartozik, foci pályán túl jó gyerek.

● A csatársorban a fiatal Kovács Gábor, valamint tavasszal Kun teljesítményével voltam elégedett.

● Kiktől várt többet?
— Elsősorban a kapusoktól (Újhelyi, Nagy), de Furkó, Tóth János és Mező sem nyújtotta azt, amit vártam. Csaldóást okoztak az ízből fölkerült játékosok, akik nem érezték a lehetőséget abban, hogy egy NB I-es csapat keretének tagjai, s nem hajtottak.

● Mi a SZEOL célkitűzése a továbbiakban?
— Mindenképpen a visszakerülés, ami persze az új NB II-ből igen nehéz lesz.

● Nem tart attól (ami a kieső csapatoknál elő szokott fordulni), hogy „szétszedik” a csapatot?
— Senkinek sem jár le most a szerződése, így bízom abban, hogy sikerül együtt tartani a fiúkat.

● Ön is a csapattal marad?
— Nyárig szóló a megbízásom, így a továbbiakban nem én leszek az edző, de ezután is a klubnál maradok.

● Úgy tudom, több helyre hívták edzőnek.
— Igen, három csapat is megkeresett (DMVSC, Kecskemét, és a jugoszláviai Bácska), de családi helyzetem miatt jelenleg nem foglalkoztat ez a kérdés. Talán majd 2–3 év múlva.

● Egy búcsúkérdés: miben látja a SZEOL focicsapata leszerelésének okát?
— A gyökere szerintem az NB II-ben van: lépésben nyert bajnokságot, s nem volt megalapozva az NB I-es szereplés. Nem volt biztosíték arra, hogy nyugodtan induljanak a bajnokságban, nem játszottak begyakorlott taktikai figurákat, nem volt tartás a gárdában, nem volt a szó szorosabb értelmében csapat.

-balogh-